

»Det er umuligt, Kære,« sagde han. »Vi skal jo have vort første Forretningsmøde imorgen Klokken ti. Nu kommer Arbejdets Tid!«

»Ja, det er jo sandt! . . . Men senere paa Dagen. Naar det bedst passer dig.«

»Nej, det gaar skam ikke, du! Vi maa være forsigtige her.«

Hun saae overrasket paa ham. Der var noget i den lille Latter, hvormed han ledsagede sine Ord, der saarede hende.

Saa gik hun videre og talte ikke mere derom.

Lidt efter hørte de Stemmer oppe fra Have-skraaningene, og for ikke igen at blive blandet ind i det fremmede Selskab stjal de sig ud af en Laage, der for Enden af Gangen førte ud i det Fri.

Solen var netop gaaet ned. Mens det havde luftet godt om Dagen, rørte der sig nu ikke en Vind. Sundet laa metalblankt under en rødskyet Himmel, og Aftenen var saa stille, at man kunde høre Aareslagene fra en Baad langt ude. Kun inde fra Dyrehaven lød endnu den kogende Brusen, der især ved Foraarstid kan holde sig i Skovene mange Timer efter, at Blæsten har lagt sig.

I disse Øjeblikke, mens de gik med hinanden under Armen henad en Sti langs med Stranden, og de begge var bleven tavse, betoges Per paa en ham ukendt Maade af Naturens aftenlige Skønhed. Den stemte ham tilsidst helt høj-